

GĖRIO IR BLOGIO

MOKYKLA

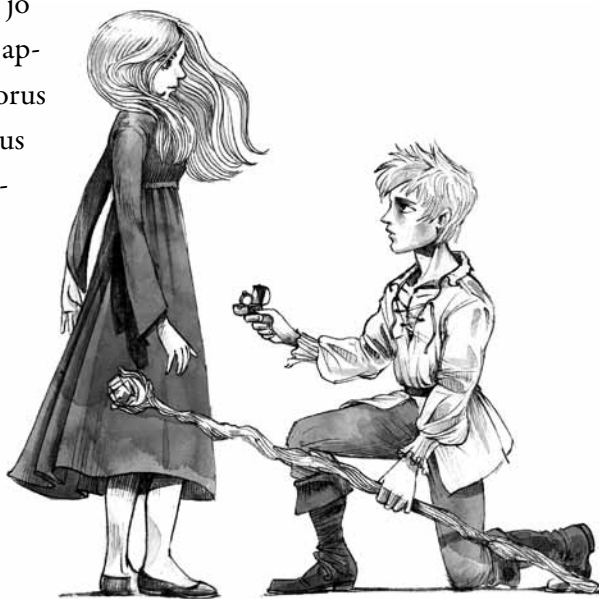
PAGALIAU ILGAI IR LAIMINGAI

SOMAN CHAINANI

Direktorius ir karalienė

Nenuostabu, kad abejoji savo tikrąja meile, jeigu nežinai, ar jis jaunas, ar senas.

Žinoma, jis atrodo jaunai, mąstė Sofija, įdėmiai žiūrėdama į liesą pusnuogį vaikną, kuris, užlietas blausios šviesos, žvelgė pro langą. Sofija rijo akimis jo beplaukę blyškią odą ir aptemptas juodas kelnes, storus spygliukais pašiauštus baltus kaip sniegas plaukus, rau-
meningas gyslotas rankas, mėlynas kaip ledkalis akis... Neatrodė vyresnis negu šešiolikos. Ir vis dėlto šio gražaus nepažįstamojo siela vyresnė negu šešiolikos – daug daug vyresnė. Todėl Sofija jau tris savaites atsisakinėja

jo žiedo. Kaip ji gali pasižadėti vaikinui su Mokyklos Direktoriaus siela?

Ir vis dėlto kuo ilgiau Sofija į jį žiūrėjo, tuo sunkiau buvo patikėti, kad jis – Mokyklos Direktorius. Sofija matė tik skaisčiaveidį nežemiško grožio jaunuolį, prašantį jos rankos, išsišovusiais skruostikauliais ir putliomis lūpomis – gražesnę už prinčą, galingesnę už prinčą, be to, priešingai nei Žinia-Koks-Princas, šis vaikinys buvo jos.

Sofija paraudonavo, prisiminusi, kad šiame pasaulyje ji visiškai viena. Visi ją paliko. Už kiekvieną žūtbutinę jos pastangą būti gerai atlyginta išdavyste. Ji neturi nei šeimos, nei draugų, nei ateities. O dabar šis žavingas vaikinys – paskutinė jos viltis rasti meilę. Iš baimės šiurpčiojo širdis ir džiūvo gerklė. Ji nebegali rinktis. Gurktelejo ir lėtai žengė prie jo.

Pažvelk į jį. Jis ne vyresnis už tave, raminosi. Tavo svajonių vaikinys. Ištiesė drebančią ranką prie jo nuogo peties... ir staiga nustėro. Šį vaikiną sukūrė burtai, pamanė, įtraukdama plaštaką atgal į rankovę. Bet kiek laiko trunka burtai?

– Tavo klausimai klaidinantys, – išgirdo ramų balsą. – Burtams laikas nesvarbu.

Sofija pakėlė akis. Vaikinys į ją nežiūrėjo, jo akys buvo įsmeigtos į blyšką saulę, sunkiai besiskverbiančią pro ryto miglą.

– Nuo kada girdi mano mintis? – paklausė išsigandusi Sofija.

– Ir negirdėdamas žinau, kaip mąsto Skaitytoja, – atsakė jis.

Sofija atsisėdo šalia jo ir, nors vilkėjo juodąjį apsiaustą, pajuto, kaip nuo marmurinės jo odos dvelkia vėsa. Prisiminė Tedroso odą, visada prakaituotą ir įdegusią, šiltą kaip meškino. Kūną pervėrė karštis – įniršis arba apgailestavimas; ar ir tas, ir anas. Prisivertė slinktelėti arčiau prie vaikino, ranka perbraukė jam per blyšką krūtinę.

Jis vis dar neatsisuko į ją.

– Kas yra? – paklausė Sofija.

– Saulė, – atsakė jis, žiūrėdamas, kaip ji mirkčioja pro miglą, – kasdien pateka vis blausesnė.

– Jei tu galėtum dar ir saulę nuskaistinti, – sumurmėjo Sofija, – kasdien rengtume kviestines arbatėles.

Vaikinas surūgęs dėbtelejo. Sofija sustingo, prisiminusi, kad naujasis garbintojas, priešingai nei jos buvusi geriausia doroji draugė, – nei dorasis, nei draugiškas. Ji skubiai nususuko į langą, virpėdama nuo ledinio vėjo.

– Liaukis, saulė žiemą visada apsiblausia. Tai žino ir ne burtininkai.

– Turbūt Skaitytojai ir tai reikia paaiškinti, – atsakė jis, mostelėdamas į baltą akmeninį stalą kampe, kur virš atverstos pasakų knygos kybojo ilgas aštrus kaip peilis virbalo pavidalo rašiklis.

Sofija atsisuko į knygą ir išvydo spalvotą paskutinio puslapio paveikslėlį: jos atvaizdas bučiavo Mokyklos Direktorių, grąžindamas jam jaunystę, o geriausia draugė keliavo namo su princu.

Pabaiga

– Mūsų Amžinai Niekadai Pasakiklis parašė prieš tris savaites, – pasakė vaikinas. – Po kelių dienų jis turėjo pradėti naują pasaką apie meilę Blogio pusėje. Meilę, kuri sunaikins Gėrį kaskart kitoje pasakoje. Meilę, kuri pavers rašiklį Blogio ginklu, o ne prakeiksmu, – jis prisimerkė, akys virto plyšeliais. – O Pasakiklis vėl atvertė ką tik užverstą knygą ir kybo virš žodžio „Pabaiga“ it pjesėje, kurios uždanga niekaip nenusileidžia.

Sofija nepajėgė atitraukti akių nuo meiliai apsikabinusių ir nykstančių Agatos ir Tedroso atvaizdų. Ją nusmelkė iki pat paširdžių, veidas nukaito kaip žarija.

– Štai, – sugergždė ji, pokštelėjusi užvertė pasakų knygą vyšnių raudonio viršeliu ir įgrūdo prie „Karalaičio varlės“, „Pelenės“, „Katilėlio“ ir kitų Pasakiklio parašytų pasakų. Širdis ėmė plakti ramiai. – Uždanga nusileido.

Knyga iškart išsoko iš lentynos ir žiebė Sofijai per veidą, nublokšdama ją prie sienos, paskui nuskrido prie akmeninio stalo ir vėl atsivertė paskutinis puslapis. Virš jos įžūliai sumirgėjo Pasakiklis.

– Čia ne atsitiktinumas, – prabilo vaikinai, stypindamas prie Sofijos, trinančios degantį skruostą. – Pasakiklis, rašydamas naujas istorijas, teikia mūsų pasauliui gyvybės ir šią akimirką neketina trauktis nuo jūsų pasakos. O jeigu rašiklis nepradės kurti naujos istorijos, saulė diena iš dienos ges, kol miške sutems ir mums visiems ateis galas.

Sofija pažvelgė į jo siluetą blausioje šviesoje.

– Bet... bet ko jis laukia?

Jis pasilenkė ir lediniais pirštais palietė jai rausvą skruostą. Sofija atšoko ir trenkėsi į knygų lentyną. Vaikinas nusišypsojo ir žengtelėjęs arčiau užstojo saulę.

– Ko gero, abejoja, ar aš tikroji tavo meilė, – suburkavo jis. – Abejoja, ar tu atsidavusi Blogiui. Abejoja, ar tavo draugė su princu dingę amžinai.

Sofija iš lėto pakėlė akis į juodą šešėlį.

– Dėl tavęs, – ištarė Mokyklos Direktorius, tiesdamas ranką.

Pažvelgusi į šaltą, bet glotnų delną, Sofija išvydo aukso žiedą, o jame – savo persigandusio veido atspindį.

Prieš tris savaites Sofija pabučiavo Mokyklos Direktorių, šis virto vaikinui, o geriausia draugė buvo išstremta namo. Valandėlę, Agatai su Tedrosu tylomis tirpstant, dėl pergalės jai buvo palengvėję. Geriausia draugė vietoj jos pasirinko prinčą, bet Gavaldene princų nėra. Agata mirs kaip paprasta mergina su paprastu vaikinui, o ji mėgausis gyvenimu ilgai ir laimingai, toli toli. Tikrosios meilės glėbyje kildama į sidabrinį jo bokštą danguje, Sofija laukė, kol ją užplūs laimė. Šioje pasakoje nugalėtoja – ji, o pergalė turėtų reikšti laimę.

Bet, kai juodu nusileido jo niūrioje akmeninėje menėje, Sofija ėmė drebėti. Dingo jos geriausia draugė. Jos gimininga siela. Ir išsivedė vaikiną, kuriam Sofija tapo artima daugybe pavidalų: kaip mergaitė, kaip vaikinai, kaip mylimoji ir kaip draugė. Agata laimėjo Tedrosą, vienintelį vaikiną, kurį Sofija iš tikrųjų pažino. Tedrosas laimėjo Agatą, vienintelį žmogų, be kurio Sofija neišsivaizdavo savo gyvenimo. O Sofija laimėjo gražuolį, apie kurį nežino nieko, išskyrus tamsias jo blogio gelmes. Kai Mokyklos Direktorius, jaunas princas įžūlia šypsena, ėmė artintis prie jos, Sofija suprato padariusi klaidą.

Tačiau grįžti buvo per vėlu. Pro langą Sofija išvydo blėstant Agatos akių žarijas, juodas kaip grifai trūnijančias pilis, berniukus ir mergaites, kariaujančius žiaurų karą, mokytojus, burtais kovojančius ir su mokiniais, ir vienas su kitu... Ji priblokšta atsisuko į Mokyklos Direktorių... ir išvydo priešais priklaupusį vaikiną šerkšno plaukais su žiedu rankoje. Imk, tarė jis, ir dvejus metus trunkantis karas baigsis. Ne Gėrio ir Blogio kova. Ne berniukų ir mergaičių. Tik neginčijamas Blogis: Mokyklos Direktorius ir jo karalienė. Imk šį žiedą, pasakė gražuolis, ir pagaliau sulauksi laimingos pabaigos.

Sofija neėmė.

Mokyklos Direktorius paliko ją vieną bokšte, užantspaudavęs langą, kad ji nepabėgtų. Kiekvieną rytą, laikrodžiui mušant dešimtą, jaunas ir tvirtas, jis ateidavo ir vėl jai pasipiršdavo; kaskart buvo nepaaiškinamai apsvilkęs vis kitokiais drabužiais – vieną dieną suvarstomais marškiniais, kitą dieną – plačia klostuota palaidine, aptempta liemene ar rauktine apykakle; balti kaip debesys plaukai buvo tokie pat permainingi, tai glotnūs, tai sutaršyti, tai garbanoti. Jis ir dovanų atnešdavo: puošnių brangakmeniais siuvinėtų suknelių, kvapių puokščių, levandų kvėpalų, buteliukų su kremu, miltų ir žolelių, visada atspėdamas, ko ji panorės. Ir vis dėlto Sofija kaskart papurtydavo galvą, todėl jis tylėdamas išeidavo, papūtęs lūpą kaip paauglys. Ji likdavo viena, įkalinta menėje su jo pasakų biblioteka, jo senaisiais mėlynais drabužiais ir sidabrine kauke, kabančiais ant sienos lyg relikvijos. Tris kartus per dieną, jai išalkus, stebuklingai atsirasdavo valgio, kaip tik tokio, kokio ji užsigėsdavo, nei per daug, nei per mažai, kaulo porceliano lėkštėse būdavo troškintų daržovių, troškintų vaisių, troškintų žuvų, retkarčiais dubenėlis troškintų pupelių su spirgais (ji vis dar neatsikratė berniukiško laikotarpio pomėgių). Atėjus nakčiai, menėje atsirasdavo didžiulė lova su aksomine kraujo spalvos patalyne ir baltų nėrinių baldakimu. Iš pradžių Sofija nepajėgdavo užmigti, nuogaustaudavo, kad tamsoje ateis jis. Bet jis pasirodydavo tik kitą rytą atlikti nebylaus žiedo ir atsisakymo ritualo.

Antrą savaitę Sofijai parūpo, kas dedasi mokykloje. Ar jai atsisakant priimti žiedą tebevyksta berniukų ir mergaičių karas? Ar per ją žuvo žmonių? Ji klausdavo, kas nutiko draugams: Hesterai, Mažei, Anadilei, Hortui, – bet jis į klausimus neatsakė, lyg žiedas būtų kaina pakeisti padėčiai.

Šiandien jis pirmą kartą nuo to laiko, kai ji čia, prabilo. Dabar, stovėdama šalia jo blėstančioje saulės šviesoje, Sofija suvokė, kad ilgiau delsti negali, kitaip padarinių neišvengs. Atėjo laikas patvirtinti laimingą pabaigą su juo arba lėtai užgesti. Aukso žiedas skaisčiau sužėrėjo Mokyklos Direktoriaus saujoje, žadėdamas naują gyvenimą. Sofija pažvelgė į pusnuogį vaikiną, meldama priežasties, kodėl turėtų priimti žiedą... ir neišvydo nieko, išskyrus nepažįstamąjį.

– Negaliu, – tyliai ištarė, gūždamasi prie lentynos. – Aš nieko apie tave nežinau.

Mokyklos Direktorius spoksojo į ją, krutindamas kvadratinį smakrą ir kišdamas žiedą atgal į kelnių kišenę.

– Ką norėtum žinoti?

– Pirmiausia tavo vardą, – atsakė Sofija. – Jei liksiu čia su tavim, turėsiu tave kaip nors vadinti.

– Mokytojai mane vadina Šeimininku.

– Aš tavęs Šeimininku nevadinsiu, – atšovė Sofija.

Jis sugriežė dantimis, ketindamas atsikirsti, bet Sofija neišsigando.

– Be manęs tavo Amžinai Niekada nebūs, – pakėlusi balsą, ji užbėgo už akių. – Tu tik berniukas – gražaus sudėjimo, tvirtas, nepadoriai gražus; vis dėlto tik berniukas. Tu negali manęs valdyti. Tu manęs taip nepaveiksi, kad taptum tikrąja mano meile. Man nesvarbu, kad tu puikus, turtingas ir galingas. Tedrosas irgi buvo toks prašmatnuolis, o štai kaip viskas baigėsi. Aš nusipelniau žmogaus, kuris mane padarytų laimingą. Bent tokią laimingą kaip Agata, o juk Agatai nereikės vadinti Tedroso „Prince“ iki gyvenimo pabaigos, taip? Nes Tedrosas turi vardą, kaip visi šio pasaulio vaikinai; tu irgi jį turi, todėl ir aš turėčiau tave vadinti vardu, jeigu tikiesi, kad apsigalvosiu.

Mokyklos Direktorius paraudonavo kaip bijūnas, bet Sofija jau spjaudėsi ugnimi:

– Taip. Dabar mano viršus. Gal tu ir esi šios pragariškos mokyklos šeimininkas, bet man nevadovausi. Pats sakei: Pasakiklis nieko nerašo, nes laukia mano pasirinkimo, o ne tavo. Aš sprendžiu, priimti tavo žiedą ar ne. Aš sprendžiu, ar jau Pabaiga. Aš sprendžiu, gyvuos šis pasaulis ar pragaiš. Ir jei tikiesi vergės, o ne karalienės, aš patenkinta žiūrėsiu, kaip jis virs plėnimis.

Mokyklos Direktorius perbedė ją akimis, vaiduokliška baltame kakle tvinkčiojo gyslos. Jis taip smarkiai prikando lūpą, jog Sofija pamanė, kad ją pradrėks, ir siaubo apimta žengtelėjo atgal, tačiau jis, piktai sušvokštęs, suglebo ir nukreipė akis. Paskui labai ilgai tylėjo, sugniaužęs kumščius.

– Rafalas, – suniurnėjo. – Mano vardas Rafalas.

Rafalas, nustebo Sofija. Akimirksniu išvydo jį naujai: glotnią kaip iš pieno plaukusią jo odą, paaugliškas kibirkštėles akyse, atstatytą krūtinę, derančius prie audringos vardo jaunystės. Rafalas. Kodėl vardas mums visada siejasi su kokia nors istorija?

Staiga ji pajuto užplūstant geismą, panoro jį paliesti... bet prisiminė, ką reikštų toks pasirinkimas. Šis vaikiną Blogio vardu nužudė savo kūną ir kraują ir mano, kad ji irgi gali taip pasielgti. Sofija susitvardė.

– O tavo brolio vardas? – paklausė ji.

Jo akys suliepsnojo, jis padarė suktuką.

– Nesuprantu, kaip jo vardas padės tau mane geriau pažinti.

Sofija nesispyrė. Paskui pamatė, kad rūkas jam už nugaros sklaidosi, ir tolumoje iš žalsvos miglėlės išniro dvi juodos pilys. Pirmą kartą per tris savaites jis atvėrė langą, kad ji galėtų pažiūrėti. Bet

abi mokyklos buvo negyvos ir tylios, be gyvybės ženklų ant stogų ar balkonuose.

– K-k-kur visi? – pralemeno ji ir prisimerkusi įsistebeilijo į sveiką tiltą tarp pilių. – Kas atsitiko mergaitėms? Berniukai ruošėsi jas išžudyti...

– Karalienė turėtų teisę klausinėti manęs apie mokyklą, kurią valdo, – atsakė jis. – Tu dar ne karalienė.

Sofija atsikrenkštė, pamačiusi žiedo iškilimą aptemptų jo kelnų kišenėje.

– O kodėl tu nuolat keiti drabužius? Keista...

Rodos, vaikinui pirmą kartą pasidarė nesmagu.

– Tu nuolat atsisakai, pamaniau, kad reikalai pasitaisys, jei apsiirengsiu kaip princai, kuriuos vaikeisi, – jis pasikasė raumeningą pilvą. – Paskui prisiminiau, kad Artūro sūnui nepatiko marškiniai.

Sofija prunkštelėjo, sukdamą akis nuo tobulo jo liemens.

– Nemaniau, kad visagaliai nepasitiki savim.

– Jei būčiau visagalis, priversčiau tave mane pamilti, – suniurnėjo jis.

Sofija išgirdo irzlumą jo balse ir pamatė paprastą meilės kankinamą vaikina, trokštantį mergaitės, kurios negali turėti. Paskui prisiminė, kad jis ne koks paprastas vaikinai.

– Negalima priversti pamilti, – atkirto ji. – Gavau rūstesnę nei kiti pamoką. Be to, net jei priverstum mane tave pamilti, pats negalėtum manęs mylėti. Tu nieko negali mylėti. Negali, nes pasirinkai Blogį. Todėl ir tavo brolis nebėgyvas.

– Ir vis dėlto aš gyvas dėl tikros meilės bučinio, – tarė jis.

– Tu mane apgavai...

– Tu nepaleidai manęs iš glėbio.

Sofija išbalo.

– Aš niekada tavęs nepabučiuočiau, tikrai tikrai!

– O?! Kad grįžčiau į gyvenimą, į jaunystę... bučinyš juk turėjo būti abipusis, tiesa? – jis pažvelgė į apstulbusią Sofiją ir išsišiepė. – Negi geriausia draugė tavęs šito neišmokė?

Sofija nutylėjo, nes tiesa išdildė norą ginčytis. Agata, užuot pasirinkusi Sofiją, paėmė Tedrosui už rankos, Sofija irgi galėjo grąžinti Mokyklos Direktorių į kapą. Bet štai juodu, gražūs ir jauni, bučinio, kurį ji bando neigti, aukos. Kodėl apkabinau jį tą naktį? – svarstė Sofija. Ar bent suvokė, kad jį bučiuoja? Žiūrėdama į porcelianinį vaikinuką, ji prisiminė, ką jis darė, kad ją laimėtų, anapus mirties ir laiko... jo nepalaužiamą tikėjimą, kad gali padaryti ją laimingą be šeimos, draugės ar princo. Jis atėjo jos, kai niekam jos nereikėjo. Jis tikėjo ja, kai niekas netikėjo. Sofijai gerklėje įstrigo gumulas.

– Kodėl tau manęs taip reikia? – sugergždė ji.

Jis stebeilijo į ją, sukąsti dantys atsileido, lūpos prasivėrė. Valandėlę Sofijai pasirodė, kad jis panašus į Tedrosą, praradusį budrumą – sutrikusį vaikėžą, vaizduojantį suaugusį.

– Nes kadaise buvau toks kaip tu, – tyliai ištarė jis, sumirksėjo ir paskendo prisiminimuose. – Aš bandžiau mylėti brolių. Stengiausi išvengti lemties. Aš net maniau radęs... – jis užsikirto. – Bet tik daugiau skausmo sukėliau... daugiau Blogio padariau. Taip ir tau kaskart baigiasi ieškant meilės. Tavo motina, tėvas, geriausia draugė, tavo princas... Kuo labiau vejiesi šviesą, tuo daugiau tamsos randi. Ir tu vis dar abejoji, kad tavo vieta tarp niekadarių.

Sofija įsitempė, nes jis švelniai suėmė jai už smakro.

– Tūkstančius metų Gėris mokė mus, kas yra meilė. Ir tu, ir aš bandėme mylėti kaip dorieji, bet patyrėme tik skausmą, – kalbėjo jis. – O jei yra ir kitokia meilė? Niūresnė meilė, paverčianti

skausmą galia. Meilė, kurią supranta tik mylinti pora. Todėl tu ir bučiavai, Sofija. Nes aš matau tave tokią, kokia esi, ir myliu už tai, kai daugiau niekas negali mylėti. Nes tai, ką paaukojome dėl vienas kito, Gėriui tiesiog nesuvokiama. Nesvarbu, jei, dorųjų akimis, čia jokia meilė. Mudu žinome, kad tai meilė, kaip žinome, kad rožė – ne tik žiedai, o ir dygliai, – palinkęs jis lūpomis paglamonėjo ausį ir sukuždėjo: – Aš – tavo sielos veidrodis, Sofija. Mylėti mane, vadinasi, mylėti save.

Paskui pakėlė jos ranką prie lūpų, pabučiavo kaip princas ir atsargiai paleido.

Sofijai susopo širdį ir ji pamanė, kad jis ją išplėšė. Pirmą kartą gyvenime pasijuto nuoga ir standžiau susisupo į juodą apsiaustą. Pamažu, žiūrėdama į atšiauriai taisyklingus jo veido bruožus, Sofija atgavo kvapą, ir sielą užliejo keista jauki šiluma. Jis suprato ją, šis juodos sielos vaikinai, ir staiga ji išvydo, kaip giliai žvelgia safyrinės jo akys. Susijaudinusi papurtė galvą.

– Aš net nežinau, ar tu vaikinai.

– Negi tavo pasaka neišmokė tavęs, Sofija, – nusišypsojo jis, – kad tikrovė tokia, kokią ją matai?

Sofija suraukė kaktą.

– Aš nesuprantu... – prabilo ji... bet širdies gilumoje suvokė.

Vaikinai žvelgė į saulę, trapią ir miglotą virš jo mokyklos, ir Sofija suprato, kad klausimų metas baigėsi. Jis įkišo ranką į kišenę, ir Sofija pajuto, kad visas kūnas virpa, lyg būtų nešamas prie krioklio, kurio neišvengs.

– Ar būsime tokie laimingi kaip Tedrosas su Agata? – spyrsi, balsas nutrūko.

– Turi tikėti savo pasaka, Sofija. Juk ne šiaip sau atsirado užrašas „Pabaiga“, – jis atsisuko į ją. – Atėjo laikas patikėti.

Sofija pažvelgė į aukso ratuką jo rankoje, kvėpavimas tankėjo, tankėjo... Krūptelėjusi jį atstūmė. Jis ištiesė į ją ranką, bet Sofija bloškė jį prie sienos ir prispaudė jam prie šaltos krūtinės delną. Jis nesipriešino, o Sofija paklaikusiomis akimis, sunkiai alsuodama, braukė ranka jam per krūtinkaulį. Nesuprato, ko ieško, kol užčiuopė ir nustėro. Ranka ant jo krūtinės kilo ir leidosi, kilo ir leidosi, o po ja plastėjo širdis. Sofija iš lėto pakėlė akis į jį, gerte gerdama smarkius viltingus dūžius, tokius kaip jos pačios.

– Rafalai, – sušnibždėjo ji, trokšdama, kad vaikinai atgytų.

Pirštų pagalvėlėmis jis ėmė glamonėti jai veidą, ir Sofija pirmą kartą nekrūptelėjo nuo šalčio. Jis prisitraukė ją, ir Sofija pajuto, kaip tirpsta abejonės, baimė užleidžia vietą pasitikėjimui. Juodas apsiaustas prigludo prie balto jo kūno, tarsi jie būtų dvi susiglaudusios gulbės. Sofija ramiai ir tvirtai pakėlė kairę ranką, o Rafalas užmovė jai ant piršto žiedą; šiltas auksas colis po colio slydo oda, kol prisitaikė. Sofija aiktėlėjo, o baltas kaip sniegas vaikinai nusišypsojo, negalėdamas atplėšti nuo jos akių.

Direktorius ir karalienė vienas kito glėbyje atsisuko į užburta rašiklį virš savo pasakos, tikėdamiesi, kad jis palaimins jų meilę... tikėdamiesi, kad jis pagaliau užvers jų knygą...

Rašiklis nė nekrustelėjo.

Knyga tebebuvo atversta.

Sofijai sustojo širdis.

– Kas atsitiko?

Ji pažvelgė ten, kur žiūrėjo Rafalas, į raudonai gintarinę saulę, kuri dar labiau patamsėjo. Jo veidas sustingo kaip mirties kaukė.

– Matyt, rašiklis abejoja ne mūsų laiminga pabaiga.